

[Glistrup]

le befolkningspolitiske problemer i det, at det ligesom ikke rigtig kan magtes af en trods alt begrænset teknisk organisation som UNESCO. Som sagt er det da givet noget, som kan give anledning til drøftelse frem og tilbage.

Det, som er det store problem, er at finde et fælles sprog for alverdens folkeslag, simpelt hen at få babelstårnet reformeret med tilbagevirkende kraft ved at dreje historiens film baglæns for så vidt angår sprogforvirringen. Der er det jo sådan, at når man skal i gang hermed, så må man vælge imellem et sprog, som tales levende af befolkninger, nationalsprog, eller det, som ministeren kaldte for et hjælpesprog af den ene eller anden art. Det helt afgørende store mål er jo blot at finde et fælles sprog.

Af de grunde, som vi indgående har redegjort for i forslagets bemærkninger, tror vi ikke på, at det kan nytte noget at tro, at noget som helst nationalsprog kan være det, som skal være det, der må vælges. I debatten i dag har der da heller ikke været ét eneste argument, der skulle støtte, at man f. eks. kunne tage kinesisk eller engelsk eller urdu eller hindi, eller hvad man nu kunne tænke sig til af nationalsprog, og derfor tror jeg, at vi er nødt til at gå ind og vælge et eller andet hjælpesprog.

Over for hjælpesprogene anførte bl. a. ministeren og venstres ordfører, at det er sprog, som man ikke kan udtrykke sig tilstrækkelig nuanceret på, det må være stive og golde sprog. Jeg tror ikke, at ministeren og venstres ordfører har ret i disse betragtninger. Jeg tror så ganske givet, at det også på hjælpesprog kan lykkes at udtrykke sig nuanceret, udtrykke sig følelsesfyldt. F. eks. det sprog, vi specielt diskuterer i dag, nemlig esperanto, er både Goethes og Shakespeares og adskillige andres værker oversat til og efter sigende oversat på en måde, så det rammer disse nuancer fra verdenslitteraturens store mærkesager. Derfor tror vi ikke på holdbarheden af denne indvending. Men selv om den et vist stykke vej skulle vise sig at være rigtig, så er det så umådelig betydningsfuldt, at verdens vel efterhånden 8-10-12-14 mia mennesker, hvor meget denne klodes befolkning vil udvikle sig til, kan mødes, sådan at de kan forstå hinanden, at denne indvending ikke kan være den afgørende.

Så kommer selvfølgelig problemet, hvis man har fundet frem til, at der skal være et

hjelpeprog, hvad det skal være for et hjælpesprog. Der har vi jo i debatten i dag hørt 3 hjælpesprog omtalt. Vi har hørt volapyk, vi har hørt ido, og vi har hørt esperanto. Ud af de 3 sprog er der vist nogenlunde enighed om at esperanto må være det rigtigste, det bedste sprog, og så kan man nok så mange gange sige, at det er knyttet til den samme sprogstamme, den latinske, som har været knyttet til verdenskulturens vugge i så mange andre henseender.

Men hvis man skulle komme med et andet hjælpesprog og sige: her har vi et hjælpesprog, som er udviklet på et andet grundlag, og som man kunne tænke sig at anvende i stedet for esperanto, så må man selvfølgelig kigge fordomsfrit på det og se, om det nu virkelig er rigtigt, at det er bedre egnet end esperanto. Så vidt min kunnen og min viden rækker, så eksisterer der ikke noget andet sprog, men jeg skal bestemt ikke sige, at jeg er universelt vidende og universelt kunnende.

Hvis det derfor under udvalgsbehandlingen eller på andre tidspunkter skulle vise sig, at jeg tager fejl, når jeg tror, at esperanto er det mindst uegnede hjælpesprog at bygge videre på og arbejde videre ud fra, ja, så må vi da selvfølgelig lytte til det. Men først og fremmest er dette en stor sag, det er en verdenssag, det er en sag, der ikke fortjener at blive misbehandlet, sådan som adskillige ordførere her i debatten desværre har gjort.

Hermed sluttede forhandling.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Der er ikke mere på dagsordenen.